

Brad Thor

Black Ops

Karakter Uitgevers B.V.

1

*Het Zweedse platteland
De omgeving van Uppsala
Vrijdag*

Hij had het perfect getimed. Pas op het allerlaatste moment stuurde hij weer naar rechts en hij zag in zijn binnenspiegel de witte Škoda achter hem van de weg af schieten en tegen een grote boom aan knallen.

Hij remde, zette de auto aan de kant en stapte uit. Het rook naar sparren en gemorste benzine. De vrouw die naast hem had gezeten kwam naar hem toe. Ze moesten snel zijn.

Het werk was al half voor hen gedaan. De terrorist in de bijrijdersstoel van de Škoda had zijn gordel niet om gehad. Hij was al dood.

De bestuurder was bezig zijn gordel los te maken toen Scot Harvath aan zijn raam verscheen. De man schold hem vanuit de auto in het Arabisch uit. Harvath haalde een bougie, ook wel 'gettoglasbreker' genoemd, uit zijn zak en sloeg er het raam mee in.

Hij greep het hoofd van de terrorist vast en brak met een harde ruk zijn nek. Voorzichtig liet hij het hoofd op de borst van de dode bestuurder zakken.

De laatste passagier was een jonge moslim die achter in de auto zat te gillen. Toen Riley Turner zijn portier opendeed, zag ze dat hij in zijn broek had gepist. Ze kleurde zijn borst met het geïntegreerde laservizier van haar taser en haalde de trekker over.

De taser had een aandrijvingssysteem op gecompriëerde stikstof dat twee naalden met weerhaakjes in het vlees van de jongeman boorde. De geïsoleerde draden die naar het wapen liepen leverden een knetterende stroomstoot af en schakelden zijn spierfuncties uit.

Harvath rukte het portier aan de andere kant open, trok de man uit de auto en legde hem op de grond. Hij paste op dat hij de naalden niet aan-

raakte. Nadat hij de handen van de man met FlexCuffs op zijn rug had geboeid, haalde hij een rol ducttape tevoorschijn en plakte ruw een stuk op zijn mond. Met een tang rukte hij de naalden uit. De man kromp in elkaar en slaakte een kreet van pijn onder de tape. Op dat moment keek Harvath op en zag een bekend parelgrijs Opel-busje aankomen.

Het busje kwam naast de plek van de botsing langzaam tot stilstand. De schuifdeur ging open en een man van midden twintig met een boodschappentas in de hand stapte uit in een plas radiatorvloeistof en glasscherven.

De naam van deze jonge agent was Sean Chase. Hij leek niet sprekend op de gevangene, maar iemand die beter leek hadden ze niet.

Chase was het kind van een Amerikaanse vader en een Egyptische moeder. Hij had het soort gezicht waardoor Arabieren een Arabier in hem zagen en veel westerlingen dachten dat hij een van hen was. De vraag was nu of de terreurcel in Uppsala hem zou accepteren.

Hij moest Harvaths ultieme afluisterapparaat worden en zou de plaats innemen van de jonge moslim op de achterbank van de Škoda, Mansoor Aleem. Mansoor en de cel in Uppsala waren het enige aanknopingspunt dat de Verenigde Staten hadden voor een reeks terroristische aanslagen op Amerikanen in Europa en de VS. En hoe wreed die aanslagen ook waren geweest, ze haalden het schijnbaar niet bij wat de samenzweerders volgens de inlichtingendienst binnenkort zouden ontketenen.

Chase de plaats laten innemen van Mansoor was het belangrijkste en ook het gevaarlijkste deel van de opdracht. Volgens de weinige informatie die ze hadden waren er maar twee leden van de cel in Uppsala die Mansoor ooit hadden ontmoet en echt wisten hoe hij eruitzag. Die twee waren vrienden van zijn oom, een terroristenleider genaamd Aazim Aleem. Ze waren naar luchthaven Arlanda bij Stockholm gestuurd om Mansoor op te halen en naar het schuiladres van de terreurcel te brengen, twee uur rijden naar het noorden. Dankzij Harvath waren ze nu allebei dood.

Het team had de mannen geobserveerd vanaf het moment dat ze op de luchthaven aankwamen. De bestuurder had maar één keer gebeld sinds ze hun passagier hadden opgehaald en waren weggereden. Harvath was ervan overtuigd dat hij de cel in Uppsala had gebeld om te laten weten dat ze Mansoor hadden opgepikt.

Harvath sleurde de jonge moslim overeind en duwde hem tegen het bus-

je. Hij trok zijn Glock, hield die onder de kin van de man en haalde de tape van zijn mond. ‘Heb je gezien wat ik met je vrienden heb gedaan?’

Mansoor Aleem stond te trillen. Hij knikte traag.

De oom van Mansoor was écht een badguy, net als de twee doden die onderuitgezakt in de Škoda lagen, maar hijzelf werkte aan de IT-kant van de jihad en had persoonlijk geen ervaring met geweld of lijken. Dat maakte hem niet minder schuldig dan de jihadi’s die trekkers overhaalden, bommen legden of zichzelf opbliezen. Hij was hartstikke schuldig. Hij was ook een mogelijke goudmijn aan informatie, omdat hij veel van zijn ooms internetoperaties had geleid. Harvath wist zeker dat de Verenigde Staten een massa informatie uit hem zouden kunnen persen. Maar eerst wilde hij zich er zo goed mogelijk van overtuigen dat hij Chase niet in een val liet lopen.

‘We weten alles over de terreurcel in Uppsala. We willen dat jij ons erheen brengt.’

Mansoor hakkelde, zocht naar woorden: ‘Dat... dat kan niet.’

‘Waarom kan dat niet?’ vroeg Harvath op dwingende toon.

‘Ik ken ze niet.’

Harvath drukte de loop van zijn wapen dieper in de weke huid onder Mansoors kin. Diens ogen begonnen te tranen. ‘Probeer me niet te belazeren, Mansoor. We weten precies wat jullie van plan zijn.’

‘Maar ik weet helemaal niets,’ zei hij met nadruk. ‘Echt niet. Ik moest gewoon het vliegtuig nemen. Dat is alles. Daarom kwamen ze me van het vliegveld halen, ik weet niet waar ze me naartoe wilden brengen.’

Harvath bestudeerde zijn gezicht. Hij lette op minieme gezichtsuitdrukkingen, signalen die mensen vaak afgeven uit stress om iets wat ze van plan zijn, of als ze liegen.

Voor zover Harvath het kon inschatten, loog hij niet. ‘Ik wil een lijst met alle leden van de cel. Nu.’

‘Ik weet niet wat je bedoelt.’

Harvath deed Mansoor nog meer pijn door het pistool harder omhoog te duwen.

‘Ik kende alleen de twee mannen in de auto,’ zei hij en zijn blik gleed naar het wrak.

‘Je liegt.’

‘Nee, ik lieg níét.’

‘Beschrijf de rest van de terreurcel voor me: leeftijd, achtergrond, ik wil alles weten.’

‘Ik weet het niet! Je blijft maar vragen stellen die ik niet kan beantwoorden! De enige twee mensen die ik in dit hele land ken zijn dood! Je hebt ze zelf gedood!’

Er was maar heel weinig tijd en meer informatie zou Harvath toch niet krijgen. Hij fouilleerde Mansoor, vond zijn portefeuille en gooide die naar Chase. Daarna doorzocht hij zijn zakken en leegde die.

Chase had al een Brits paspoort op naam van Mansoor, met zijn eigen foto. Verder had hij een rijbewijs, een bankpas en twee creditcards, en in zijn broekzak een paar andere dingetjes die hem nog geloofwaardiger moesten maken.

Chase bekeek de paar dingen die Harvath zijn gevangene had afgenomen en stak een instapkaart, een abonnement voor de Londense metro en Mansoors huissleutels in zijn zak.

Hij deed de achterbak van de Škoda open, snuffelde in Mansoors koffer, nam snel de inhoud in zich op en verving de kleding door zijn eigen kleren. Het gaf hem een beter beeld van de identiteit die hij ging aannemen als hij precies wist wat de cyberjihadist had ingepakt.

Toen hij klaar was ritste hij de koffer dicht, tilde hem uit de kofferbak en sloot de achterklep. Met een blik op Riley Turner zei hij: ‘Laten we het nu meteen maar doen.’

Turner kwam naar hem toe en rolde een setje instrumenten uit. Ze was midden dertig, lang, fit en erg aantrekkelijk, met blauwe ogen en een brede, volle mond. Haar roodbruine haar was in een paardenstaart gebonden. Ze pakte een injectiespuit en begon een verdoving klaar te maken.

Chase schudde zijn hoofd. ‘Erg aardig van je, maar laat de botox maar zitten.’

‘Je moet het zelf weten.’ Ze gebaarde dat hij op de achterbank moest gaan zitten. ‘Dit gaat wel pijn doen.’

De jonge geheim agent gaf haar een knipoog. ‘Daar kan ik wel tegen.’

Ze veegde zijn donkere haar naar achteren en bewerkte zijn voorhoofd met een stukje schuurpapier. Hij bleef er inderdaad stoïcijns onder, maar het moeilijkste moest nog komen. Turner pakte haar scalpel, zette die op zijn haarlijn, duwde hard en maakte een korte, oneffen snee.

Chase ademde sissend in, door opeengeklemd kaken, terwijl het bloed over zijn voorhoofd en in zijn ogen liep.

Turner gaf hem een zakdoek.

‘God, dat doet pijn.’

‘Ik heb je gewaarschuwd.’

Harvath had Mansoor in het busje opgesloten en voegde zich nu bij hen. Hij boog zich voorover, raapte een handvol glasscherven op en gaf die aan Turner, die ze in Chase’ haar en de plooien van zijn kleren strooide.

Harvath doorzocht de kleren van de doden en vond hun mobiele telefoons. Hij kopieerde de simkaarten, zette de mobiel van de bestuurder weer in elkaar en gooide die naar Chase. ‘Het is zover.’

Mustafa Karami had niet nog een telefoontje verwacht, en al helemaal niet van Waqar. Waqar zou rijden. Nafees zou een sms'je sturen als ze Uppsala naderden. Er was vast iets fout gegaan. Karami nam met angst en beven zijn telefoon op.

'Alsjeblieft, je moet me helpen,' zei een verontruste stem.

'Met wie spreek ik?'

'Met Mansoor.'

'Waarom bel je vanaf dit nummer?'

'Er is een ongeluk gebeurd. Ik weet niet wat ik moet doen.'

Karami was een magere man van middelbare leeftijd met een vlassige grijze baard. Hij was opgegroeid in Jemen en als kind was hij erg ziekelijk geweest en bijna gestorven. Zijn ziekte had zijn lichamelijke ontwikkeling beïnvloed, hij zag er broos uit en veel ouder dan hij was.

Ondanks zijn lichamelijke beperkingen had hij een ongelooflijk scherpe geest. Hij was zeer geschikt voor de taak die hem was toegewezen. Niets ontsnapte aan zijn onbuigzame blik en snelle verstand.

Hij was als jongen wreed gemarteld door de Jemenitische regering en had door schade en schande geleerd de veiligheid van een operatie boven alles te stellen. Hij communiceerde niet graag via mobieltjes.

'Waar zijn je medepassagiers?'

'Volgens mij zijn ze allebei dood.'

'Dood?' vroeg Karami op dwingende toon.

'Een auto week plotseling uit en toen botsten we tegen een boom.'

'Wat voor auto?'

'Weet ik niet. Wat maakt het uit wat voor auto het was? Waqar en Nafees zijn dood.'

De jongen was bijna hysterisch. Karami probeerde hem te kalmeren. 'Ben je gewond?' vroeg hij kalm.

'Ja, nee. Ik weet het niet. Ik heb mijn hoofd gestoten. Het bloedt een beetje.'

Karami moest hem nu binnenloodsen. ‘Doet de auto het?’

‘Nee.’

‘Waren er getuigen? Is de politie erbij geroepen?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Waar ben je?’

‘Dat weet ik ook niet. Wat moet ik doen? Komen jullie me ophalen of hoe zit het?’

Karami vergaf hem zijn grote mond. Hij was bang en had hoogstwaarschijnlijk een shock. ‘Beschrijf eens wat je om je heen ziet, zodat ik kan bepalen waar je bent.’

Chase noemde snel een paar herkenningspunten in de buurt op.

‘Oké,’ zei Karami en hij pakte een landkaart uit zijn bureau. ‘Dat is mooi. Ik geloof dat ik weet waar je bent. Ik stuur twee broeders om je op te halen. Nog geen drie kilometer verderop ligt een dorp. Bij de ingang van het dorp zie je links een supermarktje. Daarachter ligt een voetbalveld. Wacht daar tot de broeders je komen halen.’

‘Allah zij geprezen,’ zei Chase.

Karami somde op wat hij allemaal moest doen en hing toen op.

Hij wendde zich tot twee van zijn mannen, vertelde hun wat er was gebeurd en stuurde hen weg om de jonge computerwizzard op te halen.

Toen de mannen weg waren, wendde Karami zich tot zijn trouwste volgeling, Sabah. Sabah was een grote, door de strijd geharde Palestijn. In zijn vorige leven, voordat hij een jihadist was geworden, was hij een corrupte politieman geweest in Ramallah, op de Westelijke Jordaanoever.

‘Sabah, ik wil dat je de plek van het ongeluk opspoorst en vaststelt of het inderdaad een ongeluk was. Begrijp je me?’

Sabah knikte.

‘Mooi,’ antwoordde Karami. ‘Wat je ook ontdekt, je vertelt het aan mij en aan niemand anders. Begrepen?’

Sabah knikte nogmaals.

‘We kunnen ons geen “ongelukken” veroorloven. Niet na alles wat er is gebeurd. We kunnen alleen elkaar vertrouwen. Verder niemand.’ Karami gebaarde met zijn hand dat hij moest vertrekken. ‘Ga nu.’

Hij was paranoïde, maar niet zonder reden. Er waren al zoveel plannen mislukt dat Mustafa Karami alles en iedereen verdacht.

Hij hoopte dat Sabah de zaak tot op de bodem zou kunnen uitzoeken. Het was tenslotte maar een landweggetje, met weinig verkeer. Karami had de route zelf uitgestippeld. Als de plaats van het ongeluk er nog onaangeroerd bij lag, zou Sabah kunnen bepalen wat er was gebeurd. Als er al politie of omstanders ter plaatse waren, kon hij niets meer doen.

In dat geval zou Karami zelf onderzoek moeten doen en dat onderzoek zou beginnen bij Mansoor Aleem. Tot hij zekerheid had, kon hij zelfs het neefje van een groot man als Aazim Aleem niet vertrouwen. Iedereen kon een rotte appel worden. Iedereen had een zwakke plek.

Het enige wat nu van belang was, was dat ze hun laatste opdracht uitvoerden. Karami had een eed gezworen. Daar hield hij zich aan, en niets of niemand kon hem tegenhouden, daar zorgde hij wel voor.

Hij overwoog of het een goed idee was om Mansoor naar het echte safehouse te brengen of dat hij beter eerst iets tijdelijks voor hem kon zoeken, toen het Skype-icoontje op zijn laptop oplichtte.

Hij had een bericht van de man die hij diende, de Sjeik uit Qatar.

Is alles klaar? vroeg de sjeik.

Alles is klaar, typte Karami.

Houd alles in gereedheid, antwoordde de sjeik. *Als God het wil, moeten jullie binnenkort in actie komen.* Toen was hij verdwenen. Karami concentreerde zich weer op Mansoor. Voorlopig moest hij ergens anders worden ondergebracht, uit de buurt van het safehouse en de rest van de cel. Er stond te veel op het spel.

De man die zich de Sjeik uit Qatar noemde, deed zijn laptop dicht. Op zijn handen zaten leverschade. Hij keek uit het raam van zijn grote, donkere appartement. Hij had, letterlijk, een uitzicht van dertig miljoen dollar op de skyline van Manhattan. Adembenemend – zelfs nu, voordat de zon op was.

Hij zorgde er altijd voor dat hij op was voordat de beurs openging. Ondanks zijn gevorderde leeftijd merkte hij dat hij niet meer, maar juist minder slaap nodig had.

Privé slikte hij peperdure vitaminedranks en voedde hij zich met exotische hormoon- en stamcelinjecties, maar in het openbaar zei hij dat hij altijd al een overvloed aan energie had gehad, al sinds hij een jongen was, en schreef hij zijn vitaliteit toe aan zijn genen en zijn ijzersterk gestel.

Dat was typisch voor het dubbelhartige karakter van James Standing. Zelfs zijn naam was gelogen.

Hij heette oorspronkelijk Lev Bronstein, had Roemeens-Joodse ouders en werd aan het begin van de Tweede Wereldoorlog naar Argentinië gestuurd om daar bij verwanten te gaan wonen. Zijn ouders bleven achter, dreven hun zaak en hoopten op betere tijden. Ze overleefden de concentratiekampen niet.

Op zijn dertiende liep hij bij zijn Argentijnse familie weg, zwoer zijn joodse geloof af en veranderde zijn naam in José Belmonte, naar twee wereldberoemde Spaanse stierenvechters uit die dagen, José Gómez Ortega en Juan Belmonte García.

De kersverse Belmonte kwam in Buenos Aires terecht, waar hij als piccolo in een luxehotel ging werken. Dankzij zijn inzet en talenknobbel mocht hij 's avonds invallen als telefonist, later ging hij dat werk fulltime doen. Daar legde hij de basis voor zijn vermogen.

Belmonte, geboren Bronstein, luisterde alle telefoongesprekken in het hotel af, vooral die van rijke gasten. Op zijn vijftiende begon hij op de beurs te speculeren, op zijn achttiende leerde hij goed Engels en op zijn twintigste veranderde hij zijn naam opnieuw en vertrok hij naar de Verenigde Staten.

Standing was de naam van een knappe Amerikaanse gast met een bloedmooie, wulpse, blonde Amerikaanse vrouw die elke winter naar het hotel in Buenos Aires kwamen. Voor Belmonte waren het net filmsterren en vertegenwoordigden ze alles wat de wereld hem naar zijn mening schuldig was. Hij nam de voornaam aan van een van zijn favoriete Amerikaanse schrijvers, James Fennimore Cooper, en de achternaam van Standing, en zo werd James Standing geboren.

Hij emigreerde naar de Verenigde Staten, waar hij met zijn vele spaargeld en zijn voorliefde voor handel met voorkennis een van de grootste financiële imperiums opbouwde die de wereld ooit had gekend.

In zijn luxueuze arendsnest met uitzicht op de hoofdstad van de financiële wereld las hij nu elke morgen alle kranten terwijl de stad nog grotendeels sliep.

Ook zonder zijn ochtendritueel zou hij vandaag vroeg op zijn geweest. Hij had niet zo goed geslapen; hij verwachtte een belangrijk telefoontje.

Iemand had, om het maar eens plat te zeggen, de verkeerde genaaid. Die

‘verkeerde’ was James Standing, en degene die hem genaaid had zou binnenkort een heel pijnlijk en vooral heel permanent lesje krijgen.

De ultieme les zelfs, en een subtiel signaal aan zijn andere vijanden dat je met bepaalde mensen beter geen geintjes kon uithalen. Niet dat Standing zijn naam zou verbinden aan wat er ging gebeuren. Dat zou ongelooflijk dom zijn. Het was beter om de mensen te laten denken dat hij het was. De enorme macht die hij uitstraalde zou door de onzekerheid of hij er wel of niet bij betrokken was, alleen maar groter worden.

Hoewel hij zijn huidige positie had bereikt door alle regels met voeten te treden, moest hij nog altijd doen alsof hij zich eraan hield – nog wel, nog even.

Maar binnenkort zou Amerika, als een oud hotel aan de Strip in Las Vegas, in een gecontroleerde ontploffing worden neergehaald. En dan zouden de regels niet langer gelden voor James Standing.